

Ilie Imbrescu s-a născut la 26 aprilie 1909, în localitatea Dalboșeț, județul Caraș, în familia unui preot bănățean. A studiat la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuți, dar va reveni la București pentru a urma studiile doctorale. În 1936 a fost exmatriculat, iar în 1938 a fost arestat pentru activitatea sa în cadrul unei organizații legionare. Va fi eliberat după câteva luni, dar în 1942 va fi din nou reținut de Siguranță pentru câteva luni și trimis la Mănăstirea Tismana, în lagărul pentru clerici. Din 1943 a început să slujească la Biserica Boteanu, din București, însă, din cauza afilierii sale la grup de rezistență armată, a fost rearestat în 1948. A fost condamnat la 10 ani temniță grea și 15 ani muncă silnică. A trecut prin închisorile Jilava și Aiud. A murit în detenție la 19 noiembrie 1949, de TBC.

Coperta:
Asign

Ilustrații:
Andrei Mănescu

Studiu introductiv:
Adrian Nicolae Petcu

DTP:
Valentin Dan

© Manuscris, 2017

Manuscris
Str. Negru Vodă 30
Pitești, România
0774 651 257
edituramanuscris.ro

ILIE IMBRESCU

TREPT DE HAR

VERSURI DIN ÎNCHISORI

STUDIU INTRODUCȚIV
ADRIAN NICOLAE PETCU

MANU
SCRIS
EDITURA

Pitești / 2017

I

ELEV
1925–1926

*Din prisosul inimii
grăește gura omului.
(Luca 6, 45)*

Seara

Când cu mintea obosită
De-ale zilei grele gânduri,
Seara, văd că e sosită,
Stau și-aștern aceste rânduri.

Liniște este-n odaie
Numai ceasul mai ritmează,
Iar l-a focului văpaie,
Blând, motanul dormitează.

Iată însă, că pe ceruri
Luna galeșă se urcă,
Și în largi frumoase cercuri,
Multe raze îmi aruncă.

Farmec, tremură în noapte,
Farmec visător și dulce –
Iară somnul cu dragi șoapte,
Cheamă fiii să se culce.

Caransebeș, 18 Februarie 1925

Fragment

... Dar, cartea, o iei în mână să înveți
Dorul însă, te duce și pe la poeți –
Ce-n lira lor – cu sunete-armonioase,
Cântă, iubirea, ființelor frumoase.

Și nu e chip, să faci ceva când ști
Că e departe aceea care te-ar iubi,
Ai cărei ochi și gură cu-o dulce sărutare
I-ai mângâia, – de n-ar fi-n depărtare.

Dar, ca-ntr-un orizont, când – lucitoare
Se împrăștie o dulce rază de soare
În dimineața răcoroasă primăverii,
Îmi luminezi iubito – gândirile visării.

Cari te privesc în pozele-amintirii,
Cât ești de dragă, în clipele iubirii –
Și când, lucioasă se urcă luna pe deal,
Eu te visez pe tine ah, scumpe ideal!

Caransebeș, 27 Noiembrie 1925

Fragment

Fost-a-n lume vreun imperiu mai puternic c-al Roman
Și mai mare în hotare ca pe timpul lui Traian?
Sau mai sunt pe lume, țări frumoase și bogate chiar
Ca surorile urmașe neamului legendar?

Dar pe-un loc frumos, plăcut, încântător și dulce rai
Este România, înflorită, la răsărit pe-un plai
Sora mijlocie, a ginților cu nume mari
Tare și vestită, mândră și bogată, între neamuri de barbari.

Caransebeș, 2 Decembrie 1925

Bătrânul

Și de fapt, zilele se scurg cu grăbire.
Viața pare, o enigmatică suvenir:
Te naști, trăiești, dar în curând apare
Moartea – tristă, tainică, înfiorătoare,
Care-ți curmă firul vieții cel drag,
Când ajungi – poate – să te sprijini de toiag.
Dar când – deși bătrân – amintindu-ți de junețe
Regreți, acea viață, care te-aduce-n bătrânețe.
Căci – te-ntrebi: „Ajuns-am timpul de sbârcele,
Și-am trăit, dar totuși, ce-au fost zilele mele?
Trecui în sbucium, o viață bogată-n ani
Petrecând-o pentru știință, iar nu pentru bani.
Totuși, cu cât al meu creier cuprinzător
S-apropie încet, de tainicul nemuritor,
Constată că, deși viața mi-a fost lungă,
Știința am atins-o abia în a ei dungă.
Și când credeam c-atins-am chiar și apogeul,
Bătrân, îmi spune tainic – eul
Că moartea – funebru-mi marș – cântându-l în flaută
Îmi curmă durerea – ce zadarnic caută
Să cuprindă necuprinsul într-un creier mărginit –
Și îmi duce sufletul spre doritul infinit“.

Caransebeș, 11 Decembrie 1925

Fragment

În fine, noaptea cucerind pământul,
Peste toate, aripa-i cuprinzătoare și-o întinde,
Pe când – neastâmpărat și rece – vântul
Încetează. Atunci însă – somnul – ne pretinde
Să-ncetăm cu vorba și – terminând cuvântul –
Dulce, visul și tainic, în mreaja-i ne cuprinde.

Și mai mare în hotare ca pe timpul lui Traian?
Sau mai sunt pe lume, țări frumoase și bogate chiar
Ca surorile urmașe neamului legendar?

Caransebeș, 11 Decembrie 1925

Fragment

Și ca ieri și astăzi, ziua încetează
Luându-i sora Noaptea, de data asta locul
Și, pe când – blând – motanul dormitează,
Pe mine – cufundat în gânduri – mă-ncălzește focul.

Caransebeș, 12 Decembrie 1925

Fragment

Dar, răbdare, fiule și muncă serioasă,
Căci, viața, este mult mai prețioasă
Când, putea-vei, din învălmășag de sbucium,
Să ieși victorios, sunând din sunătorul bucium.

Și, când, încordat în munca cea mai grea,
Viața, prea grozavă ți se va părea,
Cu fruntea-nseninată deasupra vei ieși,
Să știi, băiete dragă, că viața vei iubi!

Caransebeș, 13 Decembrie 1925

Sonet

Lenuței A.

Adeseori, când mă gândesc la tine,
Ah, Înger blând!... o tainică iubire
Îmi amintește dulcea Ta privire.
Și-atunci, aprins e sufletul în mine.

Îmi pari, că-nconjurată de lucire,
Tu vii din ceata ființelor divine,
De sus, din sfera bolților senine,
Să-mi faci viața mea o fericire.

Ah, eu Te-admir, ființă îndrăgită,
Și-umil acum, cu inima duioasă,
Aștept să vie clipa fericită

Când Tu, primi-vei blândă și voioasă
Să-mi dai un semn că vrei să-mi fii iubită.
Eu Te iubesc, căci Tu... ești prea frumoasă!

Caransebeș, 18 Februarie 1926